

KRAL OLMAK İÇİN...

Uzak ülkelerden birinin soylu ve bilge kralı çok sevdiği halkının idaresini kendinden sonra hangi oğluna bırakacağını düşünüyormuş. Asker olan büyük oğlu savaşmayı çok sever, halkın savaşıp kazandıkça mutlu ve zengin olacağına inanırmış. Alim olan ortanca oğul, bütün gün okur ve halka ders verirmiş. O da çok okuyan ve bilen mutlu ve zengin olacağına inanırmış. Bütün gününü dışarda geçiren küçük oğlunun ise ne yaptığını pek göremez, bilmezmiş. Ama halk tarafından çok sevildiğini duyuyormuş.

Bir gün yerine kral olacak oğulların yanına çağırılmış ve onlara "Bu ülkeyi terkeceksiniz. Bir sene başka ülkelerde yaşıyacaksınız. Döndüğünüzde yaptıklarınızla sizi değerlendireceğim ve tacımı ona bırakacağım" demiş. Masal bu ya, bir sene su gibi akıp geçmiş. Genç prensler ülkelere dönmüşler. Adil kral, etki altında kalmamak için kararını halkın önünde vermek istemiş. Şehrin meydanına toplanan halk heyecanla olacakları izlemeye başlamış.

Büyük prensin üzerinde çok gösterişli bir üniforma varmış. Göğsü kazandığı madalyalarla doluymuş. Elindeki çantasını itinayla açmış, içinden bir tomar harita çıkarmış ve meydana sermelerini söylemiş. Sonra konuşmaya başlamış: "Kralım, ülkemizin topraklarına topraklar kattım. Ordular topladım, savaşım ve zaferler kazandım. Ülkeme ganimetlerle döndüm. Artık dünyada bizden güçlü ülke yok."

Ortanca prens ise meydanın ortasına bir yığın kitap ve değişik eşyalar koydurmuş. Kendine güvendiği her halinden belli olarak başlamış konuşmaya: "Kralım, bunlar yazdığım ve okuttuğum kitaplar. Bunlar da yeni icad ettiğim makinalar ve aletler. Artık tüm dünya daha bilgili olacak, insanlar icatlarımla rahat edecek. Bunların sırrı bizde durduğu müddetçe dünyanın en kuvvetli ülkesi bizimkidir."

Kral, diğerlerinde nasıl yanıldığını ve maalesef geçmişte pek üretken görmediği küçük oğlunun da bu işten başarılı çıkamayacağını düşünüyormuş. Yerine geçecek bilge bir prens yetiştiremediği için bir hayli üzgün ve çaresiz başı önünde küçük prensi beklerken korkunç bir sesle ayağa fırlamış. Halk bir taraftan sevgisini belirten sözlerle bağırırken bir taraftan büyük bir coşkuyla prensi alkışlıyormuş. Kral, o anda kalabalığın dalga dalga arttığını, adeta yerden gökten insanların fışkırdığını görür gibiymiş. Sanki prensi gören, bilen, duyan ama tanımayan herkes bir anda ortaya çıkmış. Üstündeki sade kıyafeti, yüzündeki mütevazî tebessümle meydanın ortasında öylece duran oğlunu gören kral o anda karar vermiş.

Tacını başından çıkarmış: "Bu kadar insanın davetiye ile buraya gelmediklerini biliyorum. Sana duydukları sevgi ile seni takip ediyorlar. Herbirinin sebebi ne olursa olsun sevgi ile bütün insanları birarada tutabilirsin. Sevgi, hakikatin kendisidir." demiş ve küçük prensi tacıyla onurlandırarak kral ilan etmiş.

Öykü ile ilgili sorular:

1. Kral niçin büyük ve ortanca oğlunda yanıldığını düşünmüş? Onların yaptıkları, kazandıkları, ülkelerine ve insanlığa kazandırdıkları değerli değil mi? Tartışın.
2. Küçük Prens ne yapmış olmalı ki bu kadar sevilmiş? "Sevgi, Hakikatin kendisidir" sözünden ne anlıyorsunuz? Tartışın.